החלילית הקסומה

סקוטלנד

איין מק'קרימונס ישב על תל סמוך לביתו בכפר, במערב האי סקיי. ישב, ישב ונאנח כל כך חזק שהדשא לרגליו נשכב. כבר נקבע היום בו תתקיים בטירה דאנווגאן תחרות החלילנים, שבה יבחר הנגן הטוב שבטובים, ויוכרז יורש נגן חמת החלילים של מק'לאוד מהשבט מק'לאוד.

גם איין ניגן על חמת חלילים, אך לא טוב ביותר, ולא יכול אפילו לחשוב על השתתפות בתחרות. לכן גם נאנח. את האנחה שלו שמעה פיה והיא ריחמה על איין.

היא עפה אליו ושאלה למה הוא דואג כל כך. וכשהוא סיפר לה אמרה:

"שמעתי את נגינתך ומצאתי שאתה מנגן לא רע. ונוסף אתה בחור יפה ומצאת חן בעיניי. אני רוצה לעזור לך."

איין ידע היטב שפיות יכולות בלי כל מאמץ להפוך מי מעיין ליין טעים, או לארוג שמיכה סקוטית חמה מקורי עכביש, או לגרום לחלילית קנה סוף פשוטה לנגן שיר ערש נהדר. במילה אחת איין הבין כי זו הדקה החשובה ביותר

בחייו. הוא הודה לפיה בהתרגשות וחיכה מה יקרה הלאה. והפיה נתנה לו חלילית כסופה עם חורים עגולים לאצבעות.

"הנה, קח" אמרה "חבר אל חמת החלילים שלך וכשתניע עליה את אצבעותיך היא תנגן את הנגינה המתוקה ביותר. והיא תישמע גם לבניך כמו לך, ולבני בניך ולבנים שלהם, וכך לכל בני השבט מק'קרימונס. רק תזכור!

לחלילית הזו צריך להתייחס בכבוד ובאהבה, כי היא לא פשוטה אלא קסומה. אם יקרה שמי מבני מק'קרימונס יעליב או יפגע בה, השבט שלך יאבד את המתנה המוסיקלית לתמיד."

איין לקח את החלילית הקסומה ורץ אתה לטירה דאנווגאן.

שם כבר התאספו הנגנים הידועים של צפון סקוטלנד. זה אחרי זה הם ביצעו על חמות החלילים שלהם את המנגינות שאותן ניגנו

אבותיהם וסביהם. וכל נגן חדש ניגן באומנות יותר טובה מכל הקודם.

כשהגיע תורו של איין הוא חיבר את החלילית הקסומה לתוך חמת החלילים שלו וניגן.

כל השומעים הפסיקו לנשום. עוד מעולם לא קרה להם לשמוע מנגן חמת חלילים כזה. גם חמת החלילים הייתה קסומה וגם הנגינה נשמעה קסומה. לא נותר כל ספק - הנה מי שמגיע לו להיות מנגן חמת החלילים של מק'לאוד משבט מק'לאוד.

כך חשבו כולם וכך גם היה.

כל השופטים הכריזו שעוד לא קרה להם לשמוע מנגן קסום כזה.

מאותו היום מק'קרימונסים מהאי סקיי, דור אחרי דור, היו למנגנים ולמלחינים ידועים. הם הקימו בכפר שלהם בית הספר לחלילנים

שאליו באו תלמידים מכל הקצוות של סקוטלנד ואירלנד.

משך הלימודים בבית הספר לא היה קצר. נחוץ היה ללמוד שבע שנים רק כדי להיות נגן חמת חלילים פשוט. רק מי שבשבט שלו היו כבר שבעה דורות מנגנים יכול היה לקרוא לעצמו נגן מעולה.

עברו מאות שנים ומק'קרימונסים נשארו מנגני חמת החלילים אצל השבט מק'לאוד, עד שהגיע היום שנהיה לקטלני בתולדות שלהם. ראש השבט מק'לאוד חזר פעם הביתה מהאי השכן ראסיי. מקומו של הנגן היה תמיד בחרטום הסירה שלו, ושם ישב כמובן אחד מבני מק'קרימונס.

כל היום נשבה רוח חזקה והים היה גלי. הסירה הקלה עלתה וירדה מעלה-מטה על

הגלים המוקצפים.

"נגן לנו, מק'קרימונס, כדי לעודד את הנפש" ביקש מק'לאוד.

מק'קרימונס העביר את אצבעותיו על חלילית הכסף. אך הגלים החזקים הפריעו לו לנגן, האצבעות החליקו כשהגלים זרקו את הספינה ימינה ושמאלה. הסערה לא פסקה. גל גדול הרטיב את מק'קרימונס מראש עד רגליו, נתזים נכנסו לעיניו וחמת החלילים שלו השמיעה במקרה כמה צלילים מזייפים.

עוד לא קרה שנגן משבט מק'קרימונס יוציא צליל מזייף מהחלילית הקסומה.

אבל האיש האומלל שכח באותו הרגע את הוראת הפיה הטובה שנתנה את החלילית במתנה לאיין, למרות שאבא שלו סיפר לו לא פעם את הסיפור.

"אך, חלילית אומללה!" קרא באותו רגע "לא ניתן לנגן עליה אף צליל נכון!"

הוא לא הספיק לומר זאת וכבר הצטער על דבריו. הוא ידע בעצמו כי אינו צודק.

אך היה כבר מאוחר מדי.

החלילית הכסופה קפצה מידיו מעל הדופן ונפלה לתוך הים הירוק.

פסק הקסם.

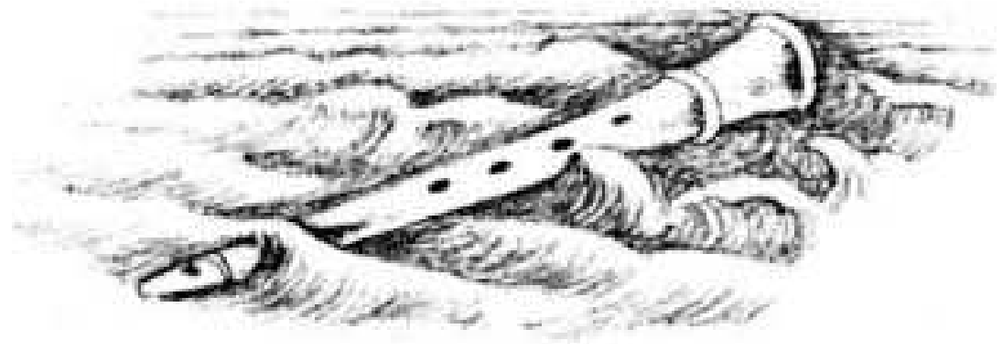

לא מק'קרימונס, לא בנו, לא בני בניו יכלו יותר לנגן כל כך יפה בחמת חלילים. עברה תהילת בית הספר המפורסם שלהם ובית הספר עצמו התדרדר ונסגר.